

"Winterklaar maken"

De tuin, in mijn geval de volkstuin, winterklaar maken is waarschijnlijk het minst prettige karwei van het tuinieren. Om te beginnen gebeurt dit in de nukkige herfstperiode met veel natte en soms kille dagen. Afgezien van een tevreden gevoel dat het landgoedje er ordentelijk bij ligt, levert het verder weinig direct resultaat op. Met wat schamele wintergroente als spruitjes, boerenkool en prei, oogt het kaal en dor.

Het winterklaar maken heeft op zich weinig met de winter te maken. De werkzaamheden vinden in de herfst plaats en de volgende belangrijke periode is de vroege lente voor het zaaien en planten van het jonge spul. De hopelijk vruchtbare grond gaat een lange winterslaap in van bijna een half jaar. Hierna ligt het gespreide bed klaar voor de volgende meer aantrekkelijke fase van de aspirant boer.

Voor een gelegenheidstuinier zoals ik, die er ook nog vele andere liefhebberijen op nahoudt, wordt er enige doortastendheid gevraagd om aan deze relatief intensieve/monotone klus te beginnen. Mechanische hulp die de grote landbouwer ten dienste staat is voor ons keuteraars uit den bozen. De schop, hark en snoeischaar vormen ons werktuig.

Het gedicht "gewoon doen", dat ik onlangs maakte verplichtte me om de daarin veronderstelde wijsheid in de praktijk te brengen. Dus niet gezeurd en getreurd maar de hand aan de ploeg geslagen. Een voorbeeld waaruit af te leiden valt dat zulke uiteenlopende hobby's elkaar niet altijd hoeven te bijten. In mijn geval lag de positieve invloed op het mentale vlak.

© oktober 2010, Mijler, BasicPublishing.nl